Adventní Pregled — I Šabatní Glasnik

„Postavite u red stvari koje nedostaju.“ Tit 1:5.

VUKA, HRVATSKA, 23. RUJAN, 2026.

BOŽJA ZAJEDNICA

KONFERENCIJA DELEGATA I CRKVENA ORGANIZACIJA*

„Odredili su da Pavle i Barnaba, kao i neki drugi od njih, radi toga pitanja odu gore k apostolima i starešinama u Jerusalim.“ Dela 15:2.

Jerusalimski Savet. U pogledu ovog okupljanja i njegovih razmatranja čitamo u „Duhovnim Darovima“, Tom III, strana 375, da je „bio sastavljen od osnivača jevrejskih i neznabožačkih crkava. Starešine iz Jerusalima i Antiohije su bile prisutne; i najuticajnije crkve su predstavljane… Nije pozvano celo telo hrišćana da glasa o pitanju. Apostoli i starešine — ljudi od uticaja i rasuđivanja — uokvirili su i izdali dekret“.

U Svedočanstvima smo savetovani da pažljivo proučimo iskustva iz prošlosti koja su dovela do uspostavljanja reda među Adventistima Sedmog dana. U praćenju njih po redu njihovog događanja, sada dolazimo do *petog* i *šestog* koraka, koji su bili konferencije sastavljene od propisno izabranih delegata, i crkvena organizacija.

Kako Izbeći Zbrku. Poučeni smo da je to bila Božja volja da red treba biti uspostavljen da se izbegne zbrka. Kada su neskladni elementi ušli, to je dovelo do molitvenog proučavanja da li treba biti preduzeta mera da otkloni ovu poteškoću. Naučeni smo da je Božji anđeo rekao, da kako bi se zatvorila vrata protiv takvog razdora mi moramo „pobeći k Božjoj reči, i postati utvrđeni o redu“.

Uznemiravani od Zagovornika Slobode. Na našim skupovima, u tim ranim vremenima, kada, usled nedostatka prvog reda i organizacije, nikakvo ograničenje nije bilo nad bilo kim — gde je neko tvrdio jednako mnogo prava da zauzme vreme i direktne poslove na našim javnim sastancima kao neko drugi — bili smo u velikoj meri uznemiravani od ljudi burnog duha. Na jednom od naših skupova u Betl Kriku, Mič., propovednik iz druge denominacije, koji je nedavno počeo svetkovanje Šabata, stranac za sve nas, zapravo je preduzeo da započne i kontroliše sastanak. Na skupu iz 1860, kada je konačno odlučeno da se pravno organizujemo, bili smo jednako mnogo uznemiravani od zagovornika „*slobode*“.

Sve ovo je dovelo do pažljivog proučavanja onoga što je „nedostajalo“ da promoviše jedinstvo i sklad na našim godišnjim Državnim sastancima. Uzimajući Pisma, i zapazivši sabore jevrejske crkve o pitanjima koja su zanimala celu zajednicu, primetili smo da je čini se od starešina i poglavara izabranih od naroda bila preduzeta mera. Tako takođe i u hrišćanskoj crkvi, kao što smo videli u njihovim procedurama u Jerusalimu po pitanju obrezanja.

U „Svedočanstvima za Zajednicu“, Tom I, strana 652, čitamo da su „putovanja Izraelove dece verno opisana… Njihova savršena organizacija i poseban red, njihov greh u gunđanju,… i pobune,… ova verna slika je okačena pred nama, kao upozorenje da ne bismo sledili njihov primer neposlušnosti, i pali poput njih“.

Isti pisac, govoreći o apostolskog crkvi, rekao je, „Trebamo preduzeti jednako posebne mere kao što su oni uradili da obezbedimo mir, sklad, i jedinstvo stada“. — „*Dodatak Iskustvu i Viđenjima*“, *strana 16*.

Biblijski Čas o Redu. U obraćanju iznetom od Starešine Džejmsa Vajta pred konferencijom okupljenom u Betl Kriku, u aprilu, 1861, objavljenom u *Pregledu i Glasniku* iz 11. juna, od iste godine, pronalazimo da je pozvano na kompletniju organizaciju naših crkava. Preporuke su date i usvojene od onih okupljenih koji ovo podržavaju, i komitet od devet propovednika je izabran, od kojih se tražilo da održe Biblijski čas i traže svetlo o ovoj temi, i da isto bude objavljeno u *Pregledu*. Njihov izveštaj je pripremljen, što je iznelo Biblijsko svedočanstvo o crkvenom redu i crkvenim oficirima. Starešina Vajt je takođe pozvao pažnju na prikladnost predstavljanja izabranih delegata iz nekoliko Država na generalnoj konferenciji, i sličnog predstavljanja crkava na njihovim Državnim konferencijama. U stvarnosti ovo je bio prvi predlog o planu da se imaju ispravno izabrani delegati za naša generalna udruženja.

Zastupnici Slobode su Nazvali Red „Papizam“. Jedna od glavnih tvrdnji datih od onih koji su ratovali protiv organizacije bila je da ona „skraćuje njihovu slobodu i nezavisnost, i da ako neko stoji čist pred Gospodom to je bila sva organizacija koja je potrebna“, itd.. O ovoj pojedinosti, kada je crkveni red osporavan, čitamo: „Sotona dobro zna da uspeh jedino prati red i skladno delovanje. On dobro zna da je sve povezano sa nebom u savršenom redu, da pokoravanje i temeljna disciplina obeležavaju pokrete anđeoske vojske… On vara čak i ljude koji se izjašnjavaju kao Božji narod, i čini da poveruju da su red i disciplina neprijatelji duhovnosti; da je jedina sigurnost za njih da puste da svako sledi svoj sopstveni pravac… Svi napori učinjeni da se uspostavi red su smatrani opasnim, ograničenjem zakonske slobode, i zato ih se plaše kao papizma.“ — „*Svedočanstva za Zajednicu*“, *Tom I*, *strana 650*.

Argumenti Protivnika. Kada oni koji su još „šezdesetih“ svedočili borbi uspostavljanja reda sada čuju osobe, jednako savesne nesumnjivo kao i one tamo, kako izgovaraju skoro identične reči koje su tada korišćene od onih koji se protive redu, nema potrebe da se čudimo što se plaše rezultata takvih izjava kao što je sledeća: „Savršeno jedinstvo znači apsolutnu nezavisnost, — svako znajući za sebe. Zašto, nismo mogli imati spoljašnju neorganizovanost ako smo svi verovali u Gospoda… Ovo pitanje organizacije je jednostavna stvar. Sve što je tu potrebno za svakog pojedinca je da preda sebe Gospodu, i onda će Gospod činiti sa njim upravo šta on želi, i to sve vreme… Naša jedina sigurnost, pod Bogom, je da odemo nazad na mesto gde je Bog u stanju da uzme mnoštvo ljudi i učini ih jednim, bez parlamentarnih pravila, bez rada komiteta, bez zakonodavstva bilo kakve vrste.“ — *Bilten Generalne Konferencije iz 1899*.

Bog Zahteva Pravila. Površno razmotreno, ovo se može činiti da je blagosloveno stanje, zaista nebo; ali, kao što je već napomenuto na prethodnoj strani, čitamo o samom nebu i njegovim vodećim elementima da je „nebeski Bog, Bog reda, i on zahteva od svih svojih sledbenika da imaju pravila i propise da sačuvaju red“. — „*Svedočanstva za Zajednicu*“, *Br. 32*, *strana 30*.

Ovo je sledeće što je Gospod rekao o temi: „Na jednu pojedinost se mora paziti, a to je individualna nezavisnost. Pošto smo vojnici u Hristovoj vojsci, treba biti složno delovanje u raznim granama dela.“ „Hristovi sledbenici neće delovati nezavisno jedan od drugog.“ — „*Svedočanstva za Zajednicu*,“ *Br. 33*, *strane 62*, *63*.

Opasnost Negovanja Nezavisnosti. Opasnost negovanja duha nezavisnosti je ovako navedena: „Što manje Hristove krotosti i smernosti ljudsko sredstvo ima u svom duhu i karakteru, to više vidi savršenstvo u svojim sopstvenim metodama, i nesavršenstvo u metodama drugih. Naša jedina sigurnost je da bdijemo u molitvi, i da se savetujemo zajedno, verujući da će Bog čuvati našu braću kao i nas same, jer nema poštovanja osoba kod njega.“ — „*Posebno Svedočanstvo*“, *Br. 3*, *strana 19*.

Božji Red. U saopštenju, datiranom na 14. jan, 1894, ovako smo savetovani: „Zašto uporno ne nastavimo sa delom u redovima koje nam je Bog dao? Zašto ne hodamo u jasnim redovima koje je on otkrio; i umesto da kidamo na komade ono što je Bog izgradio, zašto ne radimo na strani Isusa Hrista?... Želimo da održimo redove jednako, da ne dođe do sloma sistema propisa i reda. Na ovaj način neće biti dato odobrenje neurednim elementima da kontrolišu delo u to vreme.“

Crkveni Zavet. Leto 1861. nije bilo samo važno zbog „Građanskog Rata“ u Sjedinjenim

* Dvadesettreće poglavlje iz knjige “The Church – Its organization, order and discipline ”, autor J. N. Loughborough.

Državama, već je i mnogo važnih poteza bilo razmotreno u vezi sa ciljem istine. Toliko su važna bila vremena da je drugi generalni skup našeg naroda održan te godine u oktobru. Šestog dana meseca Mičigenska Konferencija je organizovana biranjem predsedavajućeg, sekretara, i izvršnog komiteta od trojice. Glasanjem konferencija je preporučila da se crkve organizuju, usvajajući sledeće kao crkveni zavet: „Mi, dole potpisani, ovim se udružujemo zajedno kao crkva, uzimajući ime Adventisti Sedmog dana, zavetujući se da držimo Božje zapovesti, i veru Isusa Hrista.“ Komitet je određen da pripremi obraćanje formulišući planove za organizovanje crkava. Ovo obraćanje se pojavilo u *Pregledu* iz 15. okt, 1861.

Plan i principi organizacije izneti u obraćanju spomenuti u ovom poglavlju, su toliko dobro navedeni u članku od Starešine Džejmsa Vajta, u *Pregledu* iz 4. jan, 1881, da ih citiramo ovde: —

Svrha Organizacije. „Organizacija je osmišljena da obezbedi jedinstvo delovanja, i kao zaštita od podvale. Nikada nije planirana kao bič da primora poslušnost, već, radije, za zaštitu Božjeg naroda. Hrist ne tera svoj narod; poziva ga…

Hrist nikada nije osmislio da ljudski umovi trebaju biti ukalupljeni za nebo uticajem samo od drugih ljudskih umova. ‘Glava svakog čoveka je Hrist.’ Njegova uloga je da vodi, i da kalupi, i da utisne svoje sopstveno obličje na naslednike večne slave. Koliko god organizacija može biti važna za zaštitu crkve, i da obezbedi skladnost delovanja, ne sme ući da preuzme disciplinu iz ruku Učitelja…

Oni koji su sastavili oblik organizacije usvojen od Adventista Sedmog dana, radili su da uključe u njega, koliko god je moguće, jednostavnost izražavanja i forme pronađene u Novom Zavetu. Što je više duha jevanđelja pokazano, i što je jednostavniji, to je efikasniji sistem.

Nadzor u Uspostavljenom Redu. Generalna Konferencija preuzima generalni nadzor dela u svim njegovim granama, uključujući Državne konferencije. Državna konferencija preuzima nadzor svih grana dela u Državi, uključujući crkve u Državi. A crkva je telo hrišćana udruženih zajedno sa jednostavnim zavetom da drže Božje zapovesti, i Isusovu veru.

„Oficiri lokalne crkve su sluge te crkve, a ne gospodari, da vladaju nad njom sa crkvenom silom. ‘Najveći među vama neka vam bude poslužitelj.’ Mt. 23:11. Ovi oficiri trebaju postaviti primere strpljenja, budnosti, molitve, ljubaznosti, i velikodušnosti, članovima crkve, i trebaju pokazati dobar stepen te ljubavi onima kojima služe, pokazan u životu i učenjima našeg Gospoda.“

Kredencijali Propovednika. Mičigenska Konferencija u zasedanju iz 6. okt, 1861, je odlučila da njeni propovednici trebaju nositi dokumente prepoznavanja, koji se sastoje od sertifikata o rukopoloženju, i kredencijala potpisanih od predsedavajućeg i sekretara konferencije, čiji kredencijali trebaju biti obnavljani godišnje.